



Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην

Γραφεῖον: Ὀδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτῆα:

ἐν ἔτος 6 μῆνες 3 μῆνες

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	6	3.50	2
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	8	4.50	3

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῶν λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν κατὰ μῆνα ἐκδιδομένην «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας» ἐκ 32 σελίδων.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελιῶν: 30 λεπτά δι' ἕκαστον στίχον

Ὅταν αἱ συνδρομαὶ στέλλωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι εἰς βῆρος τῆς «Οἰκογενείας.»

Ἀπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου». Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Δὲν σοῦ γράφω τραγευδᾶκια. καστανή μου ἐρωμένη, τὰ τραγουδία μου θὰ δεῖξουν ἂν τὸ σπῆθος ἀγαπᾷ; Ἡ καρδιὰ ὅπου λατρεῖ μὲνει πάντοτε κλεισμένη...

Σιωπᾶ!

N. K.



Τὸ 18 . . . ἐγνώρισα τὸν κ. Κομήτην, ἕκτακτον ἀπεσταλμένον ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἑρακλέους πρὸς τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα.

Θελκτικὴν τινὰ ἑαρινὴν ἐσπέραν, ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου κα διερχόμενος, οὐχὶ ἄνευ κινδύνου, ἀναριθμήτους λάκκους χάριν τῶν σωλήνων τοῦ φωταερίου ὀρυσσομένους—τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῶν κ. κ. δημάρχων μας μὴ δυσταζόντων νὰ στείλωσιν εἰς τὸ αἰώνιον σκότος εὐτυχεῖς τινὰς δεκάδας ἐκλογέων πρὸς ἡμιφώτισιν τῶν ὑπολοίπων—ἀργῶ τῷ βήματι ἐστράφην πρὸς τὴν εἰς τὰ ἐντὸς τῆς πόλεως ἄγουσαν. Ἦδη δὲ, διελθὼν τὸν ἐκ τῶν λάκκων κίνδυνον, ἐκίνησα μηχανικῶς τοὺς νεωθροῦ; πόδας μου ὑπὸ διαφόραν ταλαντευόμενος σκέψεων.

Ἡ νύξ, ἐν τούτοις, ἐπῆρχετο συνεπιφέρουσα τὸ φρικῶδες Ἀθηναϊκὸν σκότος τῆς ἀλλ' ἐγὼ, ἀφρημένος ἐξηκολούθουν τὸν ἀμέριμον περίπατόν μου, τὸ ὄμμα χαμαὶ ἔχων προσηλωμένος. Αἴφνης ἀσυνήθης ἐν τῷ στερωμάτι λάμψις, ἄκοντα μὲ ἐξηνάγκασε ν' ἀνεγείρω τὴν κεφαλὴν. Ἐξέβαλον ἐπιφώνησιν θαυμασμοῦ!

\*Απαστράπτων, τηλαυγής, καμπύλος, ακτινωτός, μεγαλοπρεπής ἐν τῷ αἰθέρι ἠωρεῖτο μέγας κομήτης. Ἡ μαρμαίρουσα αὐτοῦ κεφαλή διέχευε μεγαλοπρεπή οὐρὰν πλατυνομένην βαθμηδὸν μέχρι τοῦ ζηνίθ.

Εἶχε τὸ σχῆμα ἑνὸς ὑπερμεγέθους θαυμαστικοῦ (!)

Ὁ οὐρανὸς θαυμάζει ἐσκέφθη, καὶ θαυμάζει ὅπως αὐτὸς μόνος γνωρίζει, θαυμάζει μεθ' ὅλης τῆς μεγαλοπρεπείας ἣν ἡ φύσις τῷ ἐδώρησε.

\*Ἀλλὰ τί θαυμάζει;

Τί τὸ μέγα, τὸ ἔξοχον, τὸ ἀνεκφραστον, τὸ ἄξιον τοιοῦτου θαυμασμοῦ; θαυμάζει ἴσως τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὑπουργείου μας. — Ἄλλ' ὁ θαυμασμός του νομίζω ἦλθε πολὺ ἄργά καὶ ὁ οὐρανὸς, πιστεύω, δὲν θ' ἄφινε ποτὲ νὰ τὸν προλάβῃ ὁ τύπος. — Θαυμάζει τὴν ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου στηθεῖσαν ἀψίδα; Τί θαυμάζει; Καὶ εἰμὲν καθηλωμένοι παρατηρῶν τὸ δαιμόνιον σχῆμα. Καὶ τὰ ἀστρα μοὶ ἐφαίνοντο ὡς ζωηρὰ γράμματα μετὰ τὸ μέγα θαυμαστικὸν ἐπὶ κεφαλῆς, δίκην ἄρθρου ἀντιπολιτευομένης ἐφημερίδος.

\*Εἰμὲν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν μου.

\*

\*Ἐν τούτοις, παραδόξως ἡ διάνοιά μου ἤρχισε νὰ συγχέηται τὸ βλέμμα μου προσηλωθῆ ἀκίνητον, ἀνάσθητον σχεδὸν πρὸς τὸ μέγα θαυμαστικόν. Τὰ πάντα περὶ μου κατέστησαν ἀμυδρά καὶ τέλος ἐξηφανίσθησαν ἀφέντα με μόνον, ἐν ἀγνώστῳ τόπῳ, ἐν μέσῳ ἀπαστραπτούσης ἀχανοῦς ἐκτάσεως.

Αἶφνης, φωνή τις ἀνθρωπίνῃ προσέβαλε τὰ ὦτά μου καὶ στρέψας δεξιόθεν τὴν κεφαλὴν εἶδον ὡσεὶ οὐρανόθεν πεσόντα νεανίαν τινά, ταξειδιωτικὴν φέροντα ἐνδυμασίαν.

— Χαῖρε, φίλτατε, μοὶ εἶπεν.

\*Ἐξεπλάγην!.. «Φίλτατε». Εἶχον λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ τῷ ἦμαι φίλτατος; Ἐν τούτοις ἔτεινα προθύμως τὴν χεῖρα—Ἵπάρχουν τόσοι ἀγνωστοὶ φίλτατοι!

— Πλὴν συγγνώμην, κύριε, δὲν . . .

— Εἶμαι ὁ Κομήτης διέκοψεν αὐτός.

— Ὁ Κομήτης!

— Αὐτός, αὐτότατος!

Καὶ ἤρχισαμεν ζωηρὰν συνομιλίαν.

\*

— Δὲν μοὶ λέγεις, φίλε μου, μοὶ εἶπε, τί ἐθαύμαζες πρὸ ὀλίγου;

— Ἄλλ' ὡς πρὸς αὐτὸ εἰμεθα, νομίζω, δμοιοπαθεῖς, εἶπον.

— Ἐγὼ δὲν ἐθαύμαζα.

— Δηλαδή . . . τὸ πρῶν σχῆμά σας, εἶπον, ἀπενίζων αὐτόν.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν . . .

— Καὶ ὅμως διέκοψα . . . Ἄλλὰ δὲν μ' ἀφῆκε νὰ τελειώσω. Ἐξήγαγε βιβλιάριον τι καὶ ἐσημείωσε λέξεις τινὰς ἃς ἠδυνήθη νὰ διακρίνω. Ἦ.— Ἐλλάς.— κάτοικοι ὀλίγον ἐπίμονοι.

— Εἶμαι, μοὶ εἶπε κλείων τὸ σημειωτάριον, ἀπεσταλμένος ἐκτάκτως ὑπὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἡρακλέους πρὸς ὑμᾶς. Ἦλθον εἰς τὴν γῆν καὶ δὲν ἀφῆκα οὐδὲ γωνίαν ἀνεξέταστον. Σὰς παρακαλῶ νὰ με πληροφορήσητε περὶ Ἑλλάδος τίποτε.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησα, ἀπορῶν διὰ τὸν ἀλλόκοτον αὐτὸν βεπρόρτερ.

— Τί κάμνετε σεῖς οἱ Ἕλληνες;

— \*Α! πολλὰ πράγματα . . .

— Λόγου χάριν;

— Ἀλληλοσφάζομεθα . . . δηλαδή προσέθηκα, βλέπων τὴν ἐκπληξίν του, ἐπειδὴ διψῶμεν πολὺ—αὐτὸ δὲν πταίου οἱ πολῖται—πίνομεν τὸ αἷμα ἀλλήλων, κατὰ τὴν κοινοτέρην φράσιν, ἥτις, ὡς βλέπετε, εἶνε δικαιολογητικὴ πως.

— Καὶ αὐτὸ ἐν τίνι δικαιώματι;

— Ἐν τῷ τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, κύριε! εἶπον, προσβληθεὶς ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ μου, ὡς συνταγματικὸν ψηφοφόρον ἀνδρός.

— \*Ε, ἄλλο τί;

— Θαυμάζομεν τοὺς προγόνους μας.

— Ἦσαν λοιπὸν ἐνδοξοὶ;

— Πῶς! ἀγνοεῖτε;

Ἄλλ' αὐτὸς, διέκοψε.

— Ἄλλο πρᾶγμα;

— Διεκδικούμεν τὴν μεγάλην Ἑλληνικὴν χερσόνησον.

— Μεγάλην! Χά, χά, χά! . . . Ἄλλὰ με τί τὴν διεκδικεῖτε;

— Μὲ τὰς παροδόσεις μας, κύριε.

— Τὰς μαθητικάς;

— \*Ὁχι, τὰς ἱστορικάς.

— Καλὰ . . . περὶ τοῦ πνευματικοῦ σας βίου τίποτε;

— \*Α! συντάσσομεν λόγους ἐπικηδείους . . .

— Ἐπιτηδείους . . . βέβαια διὰ κάθε ἄλλο.

— Πῶς; εἶπον ὑποκλίνων, ξεύρτε λογοπρίγνια; Αὐτὸ ἀναβιδάζει πολὺ τὴν ἀξίαν σας. Καὶ εἰσθε κωμωδιογράφος;

— \*Ὁχι. Ἄλλὰ θὰ γείνω ἀπὸ τῶρα, εἶπε μειδιῶν δηκτικῶς.

— Ἐπειτα συντάσσομεν . . . . . συνθέτομεν ἄσματα πατριωτικά . . . . . δηλαδή ποιήματα . . . στίχους . . . ἐκδίδομεν περιοδι-

κά . . . ἐφημερίδας ἢ καὶ καμμὶν φορὰν ἀγγελίας τοιοῦτων.

— Καὶ πῶς διατηρεῖσθε; κύριε, πῶς; τρέφεσθε;

— \*Α! διὰ τὸ πρῶτον φροντίζει ἡ κυβέρνησις. Τρεφόμεθα δὲ μετὰ πολλὰ . . .

— Εἶπατέ μου . . .

— Μὲ πολιτικάς συζητήσεις λόγου χάριν καὶ . . .

\*Εἰμὲν ἐν τῷ μέσῳ τῆς φράσεως . . . Συνήλθον.

\*

\*Ἦμην μόνος, ὄνειροπολῶν καὶ μονολογῶν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Τὰ ἀστρα καὶ ὁ κομήτης ἀπῆστραπτον ἐν τῷ στερεώματι καὶ οὐδὲν ἐφαίνετο προδίδον, τὴν πρὸ τινων στιγμῶν παρουσίαν τοῦ συνομιλητοῦ μου. Ἦτένισα πάλιν σιωπηλῶς τὸν κομήτην.

Πλὴν, πόσον ἐξεπλάγην! ὁ κομήτης καίτοι διετῆρει τὸ αὐτὸ σχῆμα δὲν μοὶ ἐφαίνετο νῦν ὡς θαυμαστικόν! Ἡ μεγάλη οὐρά του ἠδύνατο νὰ παρομοιωθῇ πρὸς βραχίονα, ἡ δὲ κεφαλὴ πρὸ ἠνεωγμένην παλάμην, ἥς οἱ πέντε δάκτυλοι ἐλαμπον ὡς ἀκτίνες— τὸ σχῆμα ἦτο ἐμφαντικώτατον!

(Σεπτέμβριος 1891—Ἀθήναι)

Μεχ. II.

## Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΙΓ'.

\*Ἡ λέξις ἐν τῇ θέσει τοῦ πράγματος.

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ γάμος δὲν ἦτο ἀκόμη καθαρὰ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, ἐώραζον οἱ νεόνυμφοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας τῶν φίλων των, τῶν γνωρίμων των, τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς τελετῆς τοῦ γάμου.

Δὲν ἦτο σπάνιον τὸ νὰ βλέπῃ τις τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἀμάξας ἀκολουθούσας τὴν τῆς νύμφης.

Ἐσυμποσίαζον, ἐχόρευον ἔπειτα, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅλα τὰ βλέμματα ἐν κρυπτῷ στρεφόμενα πρὸς τοὺς νεόνυμφους ἐπερίμενον τὴν στιγμὴν τῆς ἐκλείψεως αὐτῶν.

Σήμερον μόνον εἰς τοὺς λαϊκοὺς γάμους συμποσιάζουσι καὶ χορεύουσι.

Παρὰ τοῖς ἀστοῖς, εἶναι τῆς μόδας, μετὰ τὴν τελετὴν νὰ ἀναχωροῦν εἰς τὴν

ἐξοχὴν ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπως διέλθωσιν ἐκεῖ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Τοῦτο τὸ λέγουσιν; «Πηγαίνουν νὰ κρῦψουν τὴν εὐτυχίαν των».

\*Ὡ κωμωδία!

\*Ἀφ' ὅτου ὁ ἔρωσ ἐξωρίσθη καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ τοῦ γάμου, προσπαθεῖ ὁ κόσμος νὰ δείξῃ ὅτι ὑπάρχει.

Τὸ πρᾶγμα ἐξηφανίσθη, ἀλλ' ἡ λέξις ὑπάρχει.

\*Ἡ κοινωνία εἶναι ἐν τάξει.

ΙΔ'.

\*Ἡ παλαιὰ μόδα.

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου ἀνεγνώσκομεν εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ἐφημερίδων τινῶν εἰδοποιήσεις ὡς τὴν ἐξῆς:

«Κύριος τις, 57 ἐτῶν, χῆρος ἀνευ τέκνων, ἔχων εἰσόδημα 7,000 φράγκων, ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ σύζυγον χήραν τινά 33 ἕως 45 ἐτῶν, ἔχουσαν περιουσίαν ἀποφύρουσαν τοῦλάχιστον 3,000 φρ. ἐτησίως. Ἀπευθυντέον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος.»

Αὕτη ἦτο ἡ νηπιακὴ ἡλικία τῶν πρακτορείων τοῦ γάμου.

ΙΕ'.

Τὸ πρακτορεῖον τοῦ γάμου.

Πρῶτος ὅστις συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ γείνη καὶ ἐγένετο ἐξ ἐπαγγέλματος πρᾶκτωρ τῶν συνοικεσιῶν εἶναι ὁ κ. Βιλῶμ.

Συνέστησε κατὰ τὸ τέλος τῆς αὐτοκρατορίας, τὸ γραφεῖον τοῦ πρακτορείου του εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου ἀρ. 34, καὶ κατήντησεν ἐν οὐ μακρῷ χρόνῳ ἡ θεῖα πρόνοια τῶν κυριῶν καὶ τῶν κυριῶν τῶν βουλομένων νὰ ἐλθωσιν εἰς γάμον, χωρὶς νὰ χάσωσι τὸν καιρὸν των εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἐρεῦνας.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ κ. Βιλῶμ ἔσχε μιμητὰς οἵτινες τὸν ὑπερέττησαν.

Ἡ κυρία Σαινμάρκ, μεσίτρια γάμων, ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτὴ ἐνύμφευσεν τοὺς πλείονας τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων πρὸ εἰκοσαετίας.

\*Ὅσον διὰ τὸν κ. Δεφουά, θὰ νυμφεύσῃ, ὅταν θελήσῃ, τὸν Μέγαν Τούρκον μετὰ τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας.

\*Ἀφοῦ ὁ γάμος κατήντησεν ὡς αἱ λοιπαὶ ὑποθέσεις, πρὸδῆλον εἶναι ὅτι τὸ γραφεῖον τῶν γάμων ἔχει τὸν αὐτὸν λό-



γον υπάρξεως με τὰ μεσιτικά γραφεῖα τῶν ὑπηρετῶν.

Ἐχομεν, ἐν γένει, ἀρκετὰ ἐσφαλμένας ιδέας περὶ αὐτῶν τῶν πρακτορείων τῶν γάμων. Ὑπάρχουν τινές, οἵτινες φαντάζονται ὅτι ὁ κ. Δεφουὰ καὶ ἡ κυρία Σαινμαρκ ἔχουσιν ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῶν ὀλοκλήρον τάγμα κυριῶν καὶ δεσποινίδων παρελαυνουσῶν πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐπισκέπτου, ὅστις θὰ ἦτο τότε εἰς τὴν θέσιν τοῦ σουλτάνου ῥίπτοντος τὸ μανδύλιον.

Ἄλλοι ἀρκοῦνται νὰ ὑποθέτωσιν, ὅτι οἱ νέοι βλέπουσι τὰς κυρίας αἵτινες θέλουν νὰ ὑπανδρευθῶσι διὰ τῆς ὀπῆς κλείθρου τινός. Οὐδὲν ἀπλούστερον τοῦ πρακτορείου τῶν συνοικεσίων αὐτοῦ καθ' ἑαυτὸ καὶ ἐν ταύτῳ οὐδὲν περιπλοκώτερον τῶν ἐλατηρίων του.

Πρέπει νὰ σᾶς εἶπω ἐν πρώτοις ὅτι ὁ πράκτωρ τῶν συνοικεσίων ὀλίγας ὑποθέσεις ἔχει μετὰ γυναικῶν καὶ ὅτι ἐργάζεται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μόνον μετὰ ἀνδράς.

Εἰς αὐτὴν τὴν κωμωδίαν τοῦ γάμου εἰς ἣν ὁ πράκτωρ εἶναι διευθυντὴς τῆς σκηνῆς, αἱ γυναῖκες παίζουσι μέρος ἐν ἀγνοίᾳ τῶν.

Ἴδου τί ἐστὶ τὸ πρακτορεῖον τῶν συνοικεσίων.

Ὁ κ. Δεφουὰ οὗ τὸ ὄνομα λάμπει ἄπαξ καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα εἰς τὴν τετάρτην σελίδα τῶν ἐφημερίδων ἔχει ἀνταποκριτὰς εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας, εὐρίσκειται εἰς συνεννόησιν μετὰ πάντας τοὺς συμβολαιογράφους τῆς Γαλλίας, οἵτινες τὸν κρατοῦσιν ἐνήμερον περὶ ὅλων τῶν προικῶν, ἃς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των γνωρίζουσιν.

Αἱ προῖκες εἶναι καταταγεμέναι εἰς διαφόρους διαβαθμίσεις ἀναλόγως τῆς ποσότητος ἢ ἀντιπροσωπεύουν.

Ὁ κ. Δεφουὰ εἶναι ὁ μόνος ἀνὴρ ἐν Γαλλίᾳ ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ὡς ἐγγιστα εἰς ποῖον ποσὸν ἀνέρχονται καθ' ἔτος αἱ διδόμεναι ἐν συνόλῳ προῖκες εἰς Γαλλίαν.

Κύριός τις, καλὴν κατέχων θέσιν ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ· μεταβαίνει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δεφουὰ, ὅστις ἀρχεται ἐρωτῶν αὐτὸν περὶ τῆς θέσεως καὶ τῶν ἀπαιτήσεών του.

Ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πληροφοριῶν

του ἦναι ἱκανοποιητικόν, ὁ πράκτωρ δίδει ἑτέραν συνέντευξιν πρὸς τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπον καὶ τῷ προτείνει διαφόρους νύμφας.

Ὅταν συμφωνήσουν ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων, ὁ κ. Δεφουὰ ἐπιφορτίζεται νὰ σχετίσῃ αὐτὸν μετὰ τῆς κυρίας ἢ τῆς δεσποινίδος, ἣν οὗτος ἐθεώρησε κατάλληλον διὰ σύζυγον. Καὶ κατορθοῖ τοῦτο φυσικώτατα, χωρὶς ἡ κυρία ἢ ἡ δεσποινὴς νὰ ὑποπευθῇ ὅτι εἶναι νευρὸσπαστον οὗ τὴν χορδὴν κινεῖ ὁ πράκτωρ ἐν τῷ βάθει τοῦ γραφείου του.

Ἐὰν ἡ προῖξ κατοικῆ εἰς τινὰ ἐπαρχίαν ὁ κ. Δεφουὰ διευθύνει τὸν κύριον εἰς τινὰ ἀνταποκριτὴν του, ὅστις θὰ εὕρῃ μέσον νὰ σχετίσῃ τὰ δύο αὐτὰ ἀγνωστα ὄντα. Μία ἑσπερὶς, ἕνας χορὸς, μία ἐκδρομὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ χίλια ἄλλα εὐκαιρία ὑπάρχουσι πρὸς ἐνωσιν δύο ἀστρῶν προωρισμένων νὰ λάμψωσιν ἐν τῷ συζυγικῷ στερεώματι.

Ἄπαξ γνωρισθέντων τῶν ὑποψηφίων, τὰ λοιπὰ ἀφορῶσι τὸν κύριον, ὅστις ἔχει καθῆκον νὰ ἐπιδείξῃ ὄλην του τὴν εὐφυΐαν.

Ἐὰν τὸ ψαράκι τσιμπήσῃ τὸ ἀγκίστρον, τότε ὁ πράκτωρ θὰ ἐπιφορτίσῃ πρόσωπόν' τι, καλὴν κατέχων θέσιν, νὰ κάμῃ ἐν ὀνόματι τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ, τὴν κανονικὴν πρότασιν.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ κ. Δεφουὰ καὶ ἡ κυρία Σαινμαρκ καὶ ἄλλοι προμηθευταὶ συζύγων, ἐκπληροῦσι, χωρὶς νὰ ἐννοῶνται ὑψηλὴν κοινωνικὴν ἀποστολήν, ἐπειδὴ εἶναι οἱ δραστηριώτεροι πράκτορες τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

### Ἄρχ-υλιστῆς

#### ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΥΠΑΛΔΟΥ

#### Μουσικὴ Σχολὴ

Ὁδὸς Λέκα, Στοὰ Σιμοπούλου

Ὁ ἄριστος τῶν ἐν Ἀθήναις διδασκάλων τοῦ **Μανδολίνου**, γνωστὸς ἐκ τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐπιτυχῶν συνκυλιῶν του, εἰδοποιεῖ τὸ κοινὸν ὅτι ἤρξατο ἐκ νέου τῶν παραδόσεών του. Ἐν τῇ αὐτῇ σχολῇ διδάσκειται καὶ ἡ **κεθάρα**.

Ἡ «Οἰκογένεια» συνιστᾷ τὸν κ. Ἀγγελοῦ Τυπαλδὸν μετὰ πεποιθήσεως.

## Ἡ ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΗ

### ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΟΝ Εἰς μίαν πρᾶξιν

Δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον μελοδραμάτιον ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς γνωστῆς ἀληθοῦς ἱστορίας, ἣν ἐπραγματεύθη τοσοῦτον καλῶς εἰς ὠραίους δεκαπεντασυλλαβούς ὁ συνεργάτης ἡμῶν κ. Ν. Κοτσελόπουλος ἐν προηγουμένῳ φυλλαδίῳ τῆς «Οἰκογενείας». Καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν αὐτὸν ποιητὴν κ. Κοτσελόπουλον. Τὴν μελοποίησιν τοῦ ἀληθοῦς ὠραίου μελοδραματίου ἀνάλαβεν ἄριστος μουσικὸς, ἐντὸς ὀλίγου δὲ θὰ ἀκούσωμεν τοῦτο ψαλλόμενον ἀπὸ σκηνῆς.

### ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

**Γέρο-Γιῶργης**, βοσκὸς, βαρύτονος  
**Ἑλένη**, θυγάτηρ του, ὑψίφωνος  
**Σταυρῆς**, μνηστὴρ τῆς, ὀξύφωνος  
**Γερο-Κώτσος**, πατὴρ τοῦ Σταυρῆ, βαθύφωνος

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ κοιλάδα. — Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς σκηνῆς καλύβαι δύο — Εἰς τὸ βάθος φράκτις. — Πρὸ τῆς ἀριστερᾶς καλύβης δένδρον, ὑφ' ὃ καθήμενος ὁ Γερο-Γιῶργης ὁ βοσκὸς παίζει φλογέραν. — Εἶναι νύξ συννεφώδης. — Μακρόθεν ἀκούονται οἱ κῶδωνες τῶν βοσκόντων προβάτων.

### ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Κάθε νύχτα τὸ κοπάδι  
Μεσ' σ' τὸ ἔρημο λαγαδί  
Κλέφτης τὸ πατάει  
Καὶ τὴ στάνη μου ρημάζει  
Καὶ τὰρνάκια μου ἀρπάζει  
Κι' ὄλο πάει, πάει

Πᾶν τὰ λάγια κατσικάκια  
Πᾶν τὰ ἄσπρα μου ἀρνάκια  
Πᾶν, πᾶν, πᾶν!  
Ἄχ! ἐκεῖνον ποῦ θὰ κλέψῃ  
Ἡ παρθέναι ἃς παιδέψῃ  
Ὅπου κι' ἂν θὰ πάῃ  
Καὶ ἃς ἔλθῃ μιὰ ἡμέρα  
Τὸ κορμί του μαύρη σφαῖρα  
Μαύρη νὰ τὸ φάῃ

Πᾶν τὰ λάγια κατσικάκια  
Πᾶν τὰ ἄσπρα μου ἀρνάκια,  
Πᾶν, πᾶν, πᾶν

Ὁ Γερο-Γιῶργης εἰσέρχεται εἰς τὴν καλύβην του. Ἀστραπαὶ διασχίζουν τὸν οὐρανόν. — Ἀρχίζει νὰ βροντᾷ.

### ΕΛΕΝΗ

(ἐξερχομένη τῆς οἰκίας τῆς καὶ κρατοῦσα ὑδρίαν. . .)

Τί νυχτὶὰ συννεφιασμένη  
Θεοσκοτεινὴ βραδεῖα  
Μελανὴ ἀπηλπισμένη  
Σὰν τὴν μαύρη μου καρδιά  
Ποῦ προσμένει τόσο χρόνον  
Σ' τὴν ἀγκάλῃ τοῦ Σταυρῆ  
Ἄπ' τὸν μαυρὸ τῆς τὸν πόνο  
Στάλα ἀνάπαυσι νὰ βρῇ

(Ἡ Ἑλένη ἀπέρχεται ὅπως πληρώσῃ τὴν ὑδρίαν τῆς ἐνφ' ὅπισθεν τοῦ φράκτου φαίνεται διερχόμενος χορὸς ποιμένων καὶ ἐργατῶν.

### ΧΟΡΟΣ

Τὸν Οὐρανόν,  
Τὸν γαλανόν  
Ἡ ἀστραπὴ φωτίζει,  
Καὶ 'ς τὸ βουνόν,  
Τ' ἀντικρυνόν  
Πετάει τὸν κεραυνόν.

Τί μαύρη γύρω σκοτεινιὰ  
Κατακλυσμός θὰ πιάσῃ  
Θαρρεῖς ἐβάλλῃ ὁ Θεὸς  
Τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ

Τὸν Οὐρανόν,  
Τὸν γαλανόν  
Ἡ ἀστραπὴ φωτίζει  
Καὶ 'ς τὸ βουνόν,  
Τ' ἀντικρυνόν  
Πετάει τὸν κεραυνόν

(Ὁ χορὸς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς σκηνῆς, ὅτε φαίνεται ὁ Σταυρῆς ὑπερπηδῶν τὸν φράκτον καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν σκηνήν.)

### ΣΤΑΥΡΗΣ

Τόσα χρόνια μεσ' 'ς τὰ ξένα  
Μακρὰ τῆς τριγυρῶ  
Μὰ τὴν ὠμορφὴν παρθέναι  
Δὲν ξεχνῶ, δὲν λησμονῶ

Ναί, καρδιά ξενιτεμμένη  
Δὲν ξεχνᾷ, δὲν λησμονεῖ  
Τὴν καρδιά ποῦ τὴν προσμένει,  
Τὴν καρδιά ποῦ τὴν πονεῖ.

(Ἐισέρχεται ἡ Ἑλένη μετὰ πληρωμένην τὴν ὑδρίαν καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν Σταυρῆν ὅστις μένει ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς ἐκπληκτος.

### ΕΛΕΝΗ

Ἄχ! ἂν εἴξευρε τὸν πόνον  
Ποῦ τὸ στήθος μου θερμαίνει



ΣΤΑΥΡΗΣ

"Ω! θεέ μου, ή 'Ελένη . . .

ΕΛΕΝΗ (έξακολουθούσα)

Θά πετούσε με χαρά,  
Νά ξεχάση εδω σιμά μου  
Τόσα βάσανα πικρά,  
Μά ό Σταυρός . . .

ΣΤΑΥΡΗΣ

Σε προσμένει . . .

ΕΛΕΝΗ (χωρίς νά παρατηρήσῃ)  
"Η φωνή αὐτή . . .

ΣΤΑΥΡΗΣ

Τήν γλυκειά μου τήν 'Ελένη  
Με χαρά ζητεί.

ΕΛΕΝΗ

(άφίνουσα τήν ύδριαν νά πέση έκ τῶν χειρῶν  
της καί ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του)

"Αχ! Σταυρῆ μου . . .

ΣΤΑΥΡΗΣ

"Αχ! 'Ελένη . . .  
Μές 'ς τή μαύρη ξενητειά μου  
'Η ἀγάπη σου καί μόνο  
Μοῦ ἐγιάτρευε τόν πόνο  
Τῆς καρδιάς μου τόν βαρύ.

ΕΛΕΝΗ

Μά κ' ἐμένα ή καρδιά μου  
Μές 'ς τὰ στήθη μου πονοῦσε  
Κί' ἀνυπόμονη ζητοῦσε  
Κάθε ὥρα τόν Σταυρῆ,  
"Αχ! Σταυρῆ μου . . .

ΣΤΑΥΡΗΣ

"Αχ! 'Ελένη . . .

"Ομοῦ

Τόσα χρόνια χωριστά  
'Επερνούσαμε τὰ δυά μας  
Σ' τήν ἀγάπη μας πιστά,  
'Αλλά τώρα ποῦ ή μοῖρα  
Μᾶς ἐνώνει μιὰ φορά  
Τῶρ' ἀχώριστα θά ζοῦμε  
Με ἀγάπη καί χαρά

ΕΛΕΝΗ

Τρέχω τώρα 'ς τόν πατέρα  
Νά τοῦ 'πῶ εὐθύς  
'Ο,τι εἶδωκε ή μοῖρα  
Σ' τὸ χωριό νά 'ρθῆς

(Εἰσέρχεται ή 'Ελένη εἰς τήν οἰκίαν της)

ΣΤΑΥΡΗΣ (μόνος)

Τί χαρά ποῦ νοιῶθαι ὁποῖος

Σ' τήν πατρίδα του πηγαίνει  
Καί θεωρεῖ νά τόν προσμένουν  
Καί πατέρας κ' ἐρωμένη

Με χαρά

Λησμονεῖ τήν ξενητειά του  
Λησμονεῖ τὰ βάσανά του  
Τὰ πικρά.

(Αἱ ἀστραπαὶ γίνονται ταχύτεραι, αἱ βρονταὶ συ-  
χνότεραι. Ἀκούονται ὕλακαί κυνῶν. Ὁ Σταυρῆς διευ-  
θύνεται πρὸς τὸν φράκτην ὅθεν αἱ ὕλακαί, ἐν ᾧ ἐξέρ-  
χεται τῆς οἰκίας του ὁ πατήρ του Γέρο Γιώργης  
κρατῶν ὄπλον.

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Νά ὁ κλέφτης!

(Ἐκοπεύει καί πυροβολεῖ καί πληγώνει τόν Σταυ-  
ρῆν ὅστις κλονούμενος στρέφει καί βλέπει τόν πα-  
τέρα του.

ΣΤΑΥΡΗΣ

"Αχ! πατέρα

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Θέ μου! τί κραυγή!

ΣΤΑΥΡΗΣ

"Αχ! πατέρα,  
Μαύρη σφαῖρα  
Μ' ἔρριξε 'ς τή γῆ.  
'Ἐτσι ἦτανε γραμμένο  
Σ' τὸ χωριό νά 'ρθῶ  
Κί' ἀπό σφαῖρα τοῦ πατέρα  
Νά χαθῶ.

(Ὁ Γέρο-Γιώργης τρέχει καί ἐναγκαλιζεται τόν  
υἱόν του, ἐνῶ ἐξέρχονται τῆς οἰκίας του καί σπεύ-  
δουσι πρὸς τόν πληγωθέντα ὁ Γέρο-Κῶστος καί ή  
'Ελένη.

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Παιδί μου! . . .

ΕΛΕΝΗ

Σταυρῆ μου!

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Παναγιὰ θά τρελλαθῶ

ΣΤΑΥΡΗΣ (δι' ἐκλιπούσης φωνῆς)

"Ἐτσι ἔγραψεν ή μοῖρα  
Σ' τήν πατρίδα νά χαθῶ.

(Ἐκπνέει)

(Ἡ 'Ελένη καί ὁ γέρο-Γιώργης βίπτονται ἐπὶ τοῦ  
Σταυρῆ κλαίοντες).

ΓΕΡΟ-ΚΩΣΤΟΣ

Τί ἔκαμες εἰδῶ  
Κακόμοιρε πατέρα  
Με τή δική σου σφαῖρα  
'Ἐσχότωσες τόν γυιό

(δύς)

(Πίπτει κεραυνός)

(Καί οἱ τρεῖς ἐν χορῷ)

Τί πιτᾶς τοὺς κεραυνούς σου  
Φλογισμένους 'ς τὸν αἴρα  
Οὐρανέ;

Κτύπα, κτύπα τήν καρδιά μου (του)  
Τήν καρδιά φονηὰ πατέρα,  
Κεραυνέ!

"Αχ! ποτὲ χαρὰς ἡμέρα  
Σ' τῆ ζωὴ του δὲν θά ἰδῆ  
'Η καρδιά φονηὰ πατέρα  
Ποῦ ἐσχότωσε μιὰ μέρα  
Τὸ φτωχό του τὸ παιδί!

(Πίπτει τὸ προσκῆνιον)

Τέλος.

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

«ΚΑΤΑΙΒΑΣΕ ΤΗ ΣΚΗΝΗ»

(Louis B. Tisdale)

Ἦνομάζετο Χάλ Βερναζέ. Ὑψηλὸς καί  
λιπόσαρκος, μετὰ τὸ αἰωνίως ἐξυρισμένον πρό-  
σωπόν του, προῦκάλει ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν  
θαυμασμόν τῶν περιέργων.

Πάντοτε λυπηρὰ ἔκφρασις ἐζωγραφίζετο  
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἡ δὲ κόμη του προ-  
ῶρος εἶχε λευκανθῆ, ἀσφαλὲς σημεῖον ὅτι εἰς  
ἐποχὴν τινα τοῦ βίου του βαρεῖα συμφορὰ  
εἶχε πλήξει αὐτὸν καί τὸν ἐκράτει εἰσέτι δέ-  
σμιον εἰς τὰς στυγνὰς χειρὰς της.

Κατὰ πρῶτον τὸν συνήτησα τὸ ἔαρ τοῦ  
18—, ὅτε ἤμην ἠθοποιὸς περιοδεύοντός τι-  
νος θιάσου.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰ κατ' αὐτόν. Εἶχε  
προσκολληθῆ εἰς τὸν θιάσον, δύο σχεδὸν ἑβδο-  
μάδας πρὸ ἐμοῦ καί ἦτο εἰς ἄκρον ἐπιφυλα-  
κτικὸς ὡς πρὸς τὸ παρελθόν του. Ταχέως  
ἐγενόμεθα στενοὶ φίλοι, δὲν παρήλθον δὲ πολ-  
λαὶ ἑβδομάδες καί διενεμόμεθα ἐξ ἴσου καί  
τὰ ἐκ τῶν παραστάσεων κέρδη.

Ἐν τούτοις τίποτε ἀκόμη δὲν εἴξευρον πε-  
ρὶ τοῦ παρελθόντος του, οὔτε ἐδοκίμαζον ν'  
ἀνασῶν τὸν σκοτεινὸν πέπλον τῆς λύπης,  
ἥστισ ἐφαίνατο διαρκῶς ἐπικρεμάμενος τοῦ  
προσώπου του. Προσεπάθουν μόνον νά κα-  
θιστῶ ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ φαιδροτέρως τῆς στιγ-  
μᾶς, ἄς μετ' αὐτοῦ διηρχόμην.

Αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο. Τὸ ἔαρ διεδέ-  
χθη τὸ θέρος. Εἶχομεν ἀποφασίσει νά παρα-

στήσωμεν εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον τῆς πό-  
λεως Ω—, μιᾶς τῶν ῥομαντικοτέρων πα-  
ραλιῶν πόλεων τῆς Ἀγγλίας. Τὸ κατ' ἐμὲ  
εἰς ἄκρον ἔχαIRON ἀναλογιζόμενος ὅτι μοὶ εἰδί-  
δετο ἀφορμὴ νά διέλθω ἡμέρας τινὰς εἰς τοι-  
αύτην θέσιν. Δὲν ἠδυνάμην νά συγκρατήσω  
τὴν χαρὰν μου· μίαν δὲ πρωίαν θελήσας νά  
εὐχαριστήσω τὸν Χάλ:

— Εἶμαι κατενθουσιασμένος ποῦ θά ἐπι-  
κευθῶμεν τὴν Ω—, τῷ εἶπον. Ἐσὲ πῶς σοῦ  
φαίνεται Χάλ;

— Μὴ μοῦ τὴν ἐνθυμίζης, ἀδελφέ μου,  
ὕπελαβεν ἐκεῖνος ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον,  
μοῦ προξενεῖ φρίκην ἡ ἀνάμνησις της.

— Ἐπῆγες προτῆτερα ἐκεῖ; Ἐτόλμησα  
νά ἐρωτήσω.

— Ναί, μιὰ φορά μόνον, ἦτο ἡ ἀπάντη-  
σις του.

Καί ἐβυθίσθη εἰς σιγὴν. Πράγμα τι ἐφαί-  
νετο ὅτι τὸν ἐβασάνιζε μεγάλως. Ἐσχίφθη  
νά μὴ ἐκτείνω ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου  
τὴν ὀμιλίαν· ἐννοήσας δὲ ὅτι ἤθελε νά μείνῃ  
μόνος, ἀνεχώρησα ἡσύχως τοῦ δωματίου.

Ὅτε ἀφικόμεθα εἰς Ω— μεγάλη μεταβο-  
λὴ ἐπῆλθεν εἰς αὐτόν. Προσεπάθουν παντὶ  
σθένει νά καθηδύνω τὰς ὥρας του ἀλλὰ μά-  
την. Ἐφαίνετο τελείως συντετριμμένος.

Ἀπεχωρίζομεθα τὴν πρωίαν καί μόλις τὸ  
ἑσπέρας, ὅτε ἦτο ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως,  
τότε τὸν ἐβλέπομεν. Δὲν ἠδυνάμην νά ἐννοή-  
σω διατὶ ἀπέφυγε τόσον πολὺ τὴν συντρο-  
φίαν μου. Πρωίαν τινὰ καθ' ἣν με ἀφῆκε κά-  
πως ἀποτόμως ἀπεφάσισα καί ἐγὼ νά διέλθω  
τὴν ἡμέραν ἐν μοναζίᾳ.

Ἡρεσκόμην πολὺ νά διέρχωμαι τὰς ὥρας  
μου ἰχνογραφῶν, διὸ ἔλαβον τὸ βιβλίον τῶν  
σχεδιαγραφημάτων μου καί διηυθύνθη πρὸς  
τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως, ἐνθα ἡ σκηνο-  
γραφία τοῦ χώρου ἐκείνου μετὰ τοῦ ἀρχαίου  
του ἐκκλησιδίου μοὶ ἔκαμε τὴν προτερσίαν  
ποιάν τινα αἰτήσιν.

Εἶχον διέλθει οὕτω μίαν ἢ δύο ὥρας ἐν ἀπο-  
λύτῃ ἡρεμίᾳ διακοπτομένη ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ κρωγ-  
μοῦ παρερχομένου τινὸς κόρακος, ὅτε αἴφνης  
ἤκουσα βήματα. Ἐνόμιζον ὅτι θά ἔβλεπον  
κανένα χωρικόν· στρέψας ὅμως τὴν κεφαλὴν  
εἶδον μετ' ἐκπλήξεως τὸν Χάλ, κατευθυνό-  
μενον μετ' ἡσυχον καί ρυθμικὸν βῆμα πρὸς τὸ  
κέντρον τοῦ νεκροταφείου. Δὲν με παρετήρησε,  
διότι εἶχε κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν καί ἐφαί-  
νετο παραδεδομένος εἰς σκέψεις.

Τὸν παρετήρουν κατάπληκτος, μέχρις οὗ  
ἔφθασεν εἰς τινα τάφον ἔχοντα ὠραῖον μαρμά-  
ρινον σταυρόν. Ἐκεῖ ἔστη, ἐξαγαγὼν δὲ τὸν



πίλον του ἐγονυπέτησε. βυθίσας τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Ἄ! ἠννόησα τὰ πάντα ἤδη.

Ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνον τὸν τάφον ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης του, τῆς ἀνίας ἥτις τοῦ κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν. Ἦτο ἄρα γε σύζυγός του ἐκεῖ ἡ ἐρωμένη του;

Τὸν δυστυχῆ! Ἐθλίβην δι' αὐτὸν ἀπὸ βάρους καρδίας. Τώρα ἠννόουν πόσον βαθεῖα ἦτο ἡ θλίψις του. Τώρα ἠννόουν διατί ἀπέφυγε τὴν πόλιν.

Ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ὡς ἔνοχον ἐνῶ ἐκαθήμην ἐκεῖ. Ἐγνώριζον ὅτι πρὸ τοιαύτης θλιβεραῆς σκηνῆς ἔδει νὰ ὑποχωρήσω. Ἦρχισα νὰ συναθροίσω τὰ σχέδιά μου μὲ τὴν πρόθεσιν ν' ἀφῆσω τὸ κοιμητήριον ἡσυχῶς καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

Ἦμην ὑποχρεωμένος νὰ διέλθω πλησίον τῆς θέσεως ὅπου ἦτο γονυκλινῆς ὁ Χάλ, ἐπειδὴ μόνον μία θύρα ὑπῆρχεν, ἀλλ' ἠλπίζον νὰ μὴ τὸν ταράξω. Καθὼς διηρχόμην, τὸ βλέμμα μου ἀκουσίως πῶς διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς πλακῶς, μεγάλη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε ἀνέγνωσα:

Εἰς μνημόσυνον  
τοῦ Πέρσου Λόγκσταφ  
ἀποθανόντος τῆ 10ῃ Μαΐου 18—  
ἐν ἡλικίᾳ 26 ἐτῶν.

«Καταίβασε τὴν σκηνή.»

Οὗτος λοιπὸν ἦτο ὁ φίλος δι' ὃν ὁ Χάλ ἔλυπετο. Ὁμολογῶ ὅτι ἐξεπλάγην ὀλίγον πεισθεὶς ὅτι ὁ φίλος δὲν ἦτο γυνή.

Ἐλαφρὰ τις κίνησις μου ἐξήγειρε τὸν Χάλ, ὅστις ἀνέβλεψε καὶ μὲ εἶδε.

— Ἄ, Φράνκ, σὺ εἶσαι; μὲ ἠρώτησε.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀδελφέ μου, τῶ ἀπῆντησα· προσεπάθουν νὰ φύγω χωρὶς νὰ σ' ἐνοχλήσω. Ἐκαθήμην ἐκεῖ πέρα κ' ἐσχιδιάζα.

— Μὴ φεύγης, φίλε μου, προσέθηκεν ἐκεῖνος. Ἐχῶ ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω εἰς ἕνα—εἰς ἕνα ὅστις δύναται ἐπίσης νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ. Ἐκεῖνος, οὐδέποτε θὰ μοὶ ὁμιλήσῃ.

Οὕτω λέγων ἔδειξε πρὸς τὴν πλακῶν, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρῶν.

— Κανένας καλὸς φίλος, Χάλ, ἠρώτησα.

— Ὁ καλλίτερος ἐπὶ τῆς γῆς φίλος τὸν ὅποιον . . . ἐφόνευσα! ἀπήντησε.

— Τὸν ἐφόνευσε; ἀνέκραξα ἐκπληκτός.

— Ναί! Ἄλλὰ περίμενε· μὴ ἀποστρέφῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου. Περίμενε ὀλίγο ν' ἀκού-

σῆς τὴν ἱστορίαν μου καὶ τότε θὰ μὲ οἰκτείρῃς.

«Ὁ Πέρσου Λόγκσταφ καὶ ἐγὼ ἡμεῖθα φίλοι ἀδελφικοί. Ὅ,τι εἰζευρεν ὁ εἰς ἔπρεπε νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὁ ἄλλος. Ἦτο τίμιος ὡς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ εἶχε καρδίαν μικροῦ παιδίου. Κρίνω δὲ περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἦτο ἠθοποιός.

«Τὸν δυστυχῆ! ὁ θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! Ἐὰν δὲν ἦτο ἡ ἰδική μου χεὶρ, αὐτὸς δὲν θὰ εὗρίσκετο ἐδῶ.

Ἐσίγησεν ἐπ' ὀλίγον ὅπως κατισχύσῃ τῶν λυγμῶν, ὅτινας τὸν ἀπέπνιγον. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴ προχωρήσῃ ἐὰν τοῦτο τὸν ἐστενοχώρει, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορίαν του.

«Ἐπλησιάζομεν εἰς τὸ τέλος τῆς θεατρικῆς περιόδου» ἐξηκολούθησε «καὶ ἐδίδοντο καθ' ἐκάστην σχεδὸν αἱ εὐεργετικαὶ παραστάσεις. Εἶχον μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ὑποδύθω τὸ πρόσωπον τοῦ Ρωμαίου· ἐπειδὴ ὅμως ὁ Πέρσου ἦτο εἰδικὸς εἰς τὸν χαρακτήρα ἐκεῖνον, καθίστατο εἰς ἐμὲ δύσκολον νὰ τὸ κατορθώσω. Ἐπρεπε ὅμως νὰ εἶνε τοιοῦτος φίλος, ἵνα συγκατατεθῇ καὶ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του, ἐκλέξῃ δὲ δι' ἐαυτὸν τὸ πρόσωπον τοῦ Μερκουτίου.

«Τὸ θέατρον ἦτο κατάμεστον κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ὁ Πέρσου ὑπεκρίθη ἐξαίρετα, καλλίτερον τοῦ συνήθους, μοὶ ἐφάνετο δὲ ὅτι ἐνῶ ὁ Μερκούτιος ἦτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ Ρωμαῖος δὲν εἶχε λησμονηθῆ.

«Δὲν ἦμην ζηλότυπος καθόλου· ἠσθανόμην μόνον εἶδός τι εὐχαριστήσεως καὶ θαυμασμοῦ διὰ τὴν ἄκραν ἐπιτυχίαν του.

«Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θανάτου τοῦ Μερκουτίου. Ὁ Πέρσου ἦτο καὶ ἀριστος ξιφομάχος εἰς δὲ τὴν μετὰ τοῦ Τυβάλ μονομαχίαν ἔδειξε πράγματι τὴν ἀξίαν του.

«Ἦλθεν ἡ σειρά μου νὰ τοὺς διαχωρήσω. Δὲν εἰξεύρω ἂν ἦτο ἡ ἐξαψὶς τῆς περιστάσεως ἢ τὸ ἄμετρον ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐπέδειξα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐνῶ δὲ οἱ ἀντίπαλοι εἶχον διασταυρώσει τὰ ξίφη, ἄγνωστόν πως ἡ μάχαιρά μου δι' ἄτυχους κινήσεως ἐπληξεν τὸν Μερκούτιον εἰς τὸ στῆθος.

«Ἦννόησα ὅτι κατὶ εἶχε συμβῆ, δὲν ὑπέπτευον ὅμως καὶ διὰ κακόν.

«Ὁ Πέρσου ἐξηκολούθησε τὸ μέρος του.

Ἐπλήγη θανασίμως

Κατὰρα νάχετε κ' οἱ δύο σας!

«Ἡ τελειότης τῆς ἐκτελέσεως ἠλέκτρισε τὸ ἀκροατήριον ὅπερ ἐξερράγη εἰς ἐπευφημίας.

«Ὁ Πέρσου μοὶ ἐψιθύρισε.

«— Χάλ, ἀδελφέ μου, ἐπληρώθη· ἀλλὰ νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω.

«Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησα νὰ διατάξω νὰ καταβιάσων τὴ σκηνή!

«Ὁχι, μὴ . . . ἐψιθύρισε εἶτα ἐξηκολούθησε τὸ μέρος του:

Τίς κακὸς δαίμων μεταξύ μας σ' ἔφερε;  
Ἐπλήγη ὑπὸ τὸν δικόν σου τὸν βραχίονα.

«Πῶς κατάρθρωσα ν' ἀπαντήσω:

Ἐγὼ διὰ καλὸν σας τὸ ἐνόμισα,

«Δὲν γνωρίζω. Ἡ φωνή του καθίστατο ὀλοὴν ἀσθενεστέρα. Αἱ ἐπευφημῖαι εἶχον φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον. Πόσῃ κατηρώμην τὸ ἐνθουσιῶδες ἐκεῖνο ἀκροατήριον ὅπερ τὴν θλιβεράν πραγματικότητα δικαίως ἐθεώρει ὡς ὑπόκρισιν.

«Ἡ τελικὴ του ὁμιλία ἦτο φοβερά:

Ὁδήγησέ με στὴν οἰκίαν σου Μπενδόλιε,  
Ἄλλως λιποθυμῶ—κατὰρα νάχετε κ' οἱ δύο σας.  
Μοὺ ἔκαμαν τὸ σῶμά μου ἀνάισθητον  
κ' οἱ δύο σας

«Ἐν ἀπολύτῳ ἀναισθησίᾳ, καὶ μὲ τὸ μέτωπον πλήρες ἰδρώτος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μπενδολίου, ὅστις τὸν ἔφερεν ἐκτὸς τῆς σκηνῆς.

«Αἱ ἐπευφημῖαι ἐξηκολούθουν πληροῦσαι τὸ θέατρον.

«Μὲ εἶχε καταλάβει πυρετὸς ἐκ τῆς ταράχης. Ἐκθαμβος καὶ περίτρομος ἐπέβηκα τὸ μέρος μου καὶ ἐξῆλθον. Ὁ Πέρσου ἦτο, εἰσέτι ἐν ἀναισθησίᾳ. Πολλοὶ εἶχον σπεύσει πρὸς βοήθειάν του καὶ προσεπάθουν νὰ σταματήσουν τὸ αἷμα τῆς πληγῆς.

«Ἐδῶκα διατάγας νὰ τὸν μεταφέρουν ἀμέσως εἰς τὸ δαματίον μας, ταχύτοχρόνως δὲ ἔστειλα καὶ δι' ἰατρόν.

«Μετὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ παράστασις, διότι οὐδὲν εἶχεν ἀκόμη γνωσθῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον, κατὰ συνέπειαν πᾶσα ἐκ μέρους μας παράλειψις θὰ ἐπέφερε σύγχυσιν καὶ ἀποδοκιμασίας.

«Μόλις ἡ παράστασις ἐτελείωσεν ἔσπευσα εἰς τὸ δαματίον τοῦ θεάτρου, ἠλλαξα ἐνδυμασίαν ὅσον ταχύτερον ἠδυνήθην καὶ κατηυθύνθην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

«Ὁ ἰατρὸς εὗρίσκετο ἤδη ἐκεῖ. Μόλις μὲ εἶδεν ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

«Λοιπὸν, γιὰ τὸ, εἶνε κακὰ; τὸν ἠρώτησα.

«Ἐκεῖνος ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ κατανεύσῃ.

«Ὁ δυστυχῆς Πέρσου ἐκεῖτο ἐκτάδην ἐπὶ τῆς κλίνης, μὲ τὸ πρόσωπον θανασίμως ὠχρόν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀπλανεῖς καὶ ὑπερμέτρως ἠνεωγμένοι.

«Μετὰ ταῦτα ἤρχισε νὰ προφέρῃ ἀσυναρτήτους τινὰς φράσεις, αἵτινες κατέληγον εἰς τὸ:

Κατὰρα νάχετε κ' οἱ δύο σας,

«Εἶτα μετὰ μικρὴν σιγὴν—

«Τίς κακὸς δαίμων μεταξύ μας σ' ἔφερε,

«Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν τόσῃ πηθητικαὶ ὅστε ἐκράγασα ὡς μικρὸν παιδίον. Ἐδοκίμασα νὰ ὁμιλήσω, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην—ἀπεπνιγόμεν.

«Μετ' ὀλίγον ἤρξατο ἀναπνέων βρέως. Ἀφῆνης οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐστράφησαν πρὸς ἐμὲ καὶ ἐξήστραψεν ὡς νὰ μὲ ἀνεγνώριζον. Ἐφάνετο οὐδὲν ἐνθυμούμενος ἐκ τοῦ συμβάντος.

«Μὲ διέταξε νὰ πλησιάσω, καὶ ὑπήκουσα.

«Ἐλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἐθλίψεν εἰς τὴν ἰδικήν του, καὶ μὲ ἔσυρεν ἐγγὺς τῆς κλίνης. Ἐγὼ διὰ νὰ τὸν ἀκούω ἠναγκάσθην νὰ γονατίσω. Ἦννόησα ὅτι διήρχετο τὰς τελευταίας του στιγμὰς, καὶ ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ ταύτῃ ἡ καρδία μου ἤρξατο σφοδρῶς πάλλουσα.

— Φίλησέ με, Χάλ, μοὶ εἶπεν, ἀποθνήσκω· μὴ κλαίης, ἀδελφέ μου.

«Μικρὸν μαιδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη του καὶ γλυκεῖα ἐκφρασις διεγράφη εἰς τὸ πρόσωπόν του, εἶτα ἐψιθύρισε.

— Δὲν εἶνε καὶ πολὺ βαθεῖα . . . ἀλλὰ . . . αὔριο . . . θὰ μ' ἐχρηστόν . . . τάφο . . . ἐκεῖ νὰ μέ . . . ζητήσης, ἀδελφέ μου.

«Ἐσίγησε πρὸς στιγμὴν ὅπως ἀναπνεύσῃ, ἔπειτα, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη του ἐψιθύρισε:

«— Τὸ πᾶν ἐτελείωσε, Χάλ . . . τὸ πᾶν . . . ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάτῃ . . . ἀδελφέ μου . . . φεύγω . . . Τώρα . . . παιδί μου . . . καταίβασε τὴ σκηνή . . .»

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ὁ Χάλ κατέκαυσε τὴν ἱστορίαν του, οἱ λυγμοὶ τὸν ἀπέπνιγον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ.

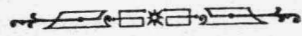
Μόλις ἠτοιμάσθημεν ν' ἀναχωρήσωμεν τοῦ κοιμητηρίου, ὁ Χάλ ἐστράφη καὶ ἐρρίψεν ὑστατον βλέμμα ἐπὶ τοῦ τάφου.

«Ἀναπαύου, ἀδελφέ μου Πέρσου» προσέθηκεν. «Ἐγὼ οὐδέποτε θὰ εὔρω ἡσυχίαν, μέχρις οὐ ὁ θάνατος, καταβιάσῃ τὴν σκηνὴν του πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.»

Καὶ ἀνεχωρήσαμεν ἐν σιγῇ.

(Ἐκ Πατρῶν.)

Γ. Π. Π.



## ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἄνεγίνωσκον προχθές, κατὰ τύχην, εἰς τὴν ἱερὰν ἱστορίαν περὶ τῶν πληγῶν τοῦ Φα-



ρωσὼ καὶ, τί νὰ σᾶς εἶπω, ἐσυλλογίσθη κατὰ φυσικὸν συνειρμὸν ἐννοίων τὰς πληγὰς τῶν Ἀθηναίων, ἀφ' ὧν ἀμφιβάλλω ἂν θὰ λυτρωθῶμέν ποτε.

\*

Γράφω μέχρις ἐσπέρας, μέχρι δηλαδὴ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν διὰ τὴν ἐξακολουθήθω θὰ ἔχω ἀπαραίτητον ἀνάγκην τεχνητοῦ φωτός. Ἐξέρχομαι, σὺν ἀνθρώπῳ, νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου. Καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ γραφείου μου μέχρι τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοῦς σπανίως λαμβάνω ἀφορμὴν δυσαρσεαίας· τὸ μέρος δὲν συχναίεται πολὺ· ἀλλὰ μόλις φθάσω εἰς τὴν ρηθεῖσαν πλατεῖαν, ἀρχονται τὰ βάσανά μου, τὰ ὁποῖα, ἂν δὲν βαρύνεσθε, μετράτε καὶ μὴ θαυμάσετε, ἂν δυνηθῆτε.

\*

Τὰ βάσανά μου ἀρχονται ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ νέου εὐρωπαϊκοῦ οὐρητηρίου.

Ἄμα φθάσαντα πρὸ αὐτοῦ τετραὸς περίπου ἀμαξηλατῶν σταθμευόντων διαρκῶς παρὰ τὸν οὐδόν, οὕτως εἶπεῖν, τῆς πλατείας, φωνοῦσιν ἕκαστος εἰς διὰφορον τόνον:

— Κύριε, θέλετε κανὲν ἀμάξι . . .

— Κύριε, ἔχω καινούργιο λανδῶ . . .

Ἄν τοὺς ἀποκριθῶ, καὶ γεγωνοῦμαι τῇ φωνῇ μάλιστα, ὅτι δὲν θέλω, ἀπαλλάσσομαι· ἂν ὅμως δὲν τοῖς ἀπαντήσω ἀμέσως, πάντες οὗτοι οἵτινες γνωρίζουσι πολὺ καλῶς τὸν ἐνόητον κανόνα «ὁ σιωπῶν καταφάσκει», διευθύνουσι μετὰ σπουδῆς τὰς ἀμαξίας τῶν πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ μετὰ πολιορκουσίν ὅπως ἕκαστος αὐτῶν προλάβῃ καὶ μετὰ πάρη διὰ λογαριασμὸν τοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἐν τοιαύτῃ πολιορκίᾳ χρειάζεται ἕκτακτος εὐκαμψία ἵνα δυνηθῆ τις ν' ἀποφύγῃ τὰ πατήματα τῶν ἵππων καὶ τὰ κτυπήματα τῶν πεδαλίων.

\*

Προχωρῶ πέντε ἢ ἕξ βήματα. Δεκάς Περσῶν ὑποδηματοκαθηριστῶν ὀκλαδὸν καθημένων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου μέρους τῆς πλατείας, ἀρχίζουσι δαιμόνιον θόρυβον μετὰ τὰς φωνὰς καὶ μετὰ τὰς κινήσεις τῶν.

— Μουστερῆ, γυαλίσει . . .

— Μουστερῆ, ξεσκονίσει . . .

— Μουστερῆ, τὸ κάνει ἐγὼ λουστρίνια.

Καὶ αἱ ἀνωτέρω παραμορφωμέναι φράσεις συνοδεύονται διὰ κρούσεως τῶν ἐπὶ τῆς κασσέλλας τῶν κωδῶνων.

\*

Ἀπαλλάσσομαι καὶ αὐτῶν τῶν ὀχληρῶν ὄντων, προσφέρων ἔστιν ὅτε καὶ τινὰ τουρκικὴν βλασφημίαν.

Πηγαίνω εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον. Δὲν θὰ σᾶς εἶπω περὶ τῶν «ἀμέσως» «εὐθὺς» «ἔφθασε» καὶ λοιπῶν ἄτινα μετὰ μεγάλης δαψιλείας προσφέρουσι τὰ γκαρσόνια πρὸς τοὺς πελάτας. Αὐτὰ τὰ ἐσυνηθίσσαμεν.

Εἶναι ἄλλα πολὺ χειρότερα.

Ἐχεις μετὰ τινος φίλου σου συζήτησιν σοβαρὰν· αἰφνης, ἀκούεις ὀπισθεν σου θρηνώδη τινὰ φωνὴν λέγουσαν:

— Κύριε, ἔχω ὠραίους μενεξέδες . . .

— Δὲν θέλω τῶ ἀπαντᾶς.

— Πάρε, κύριε, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου . . .

— Δὲν θέλω, ἐπαναλαμβάνεις.

— Νὰ χαρῆς τὴν κυρία σου.

Ἄναγκάζεσαι νὰ βραπίσης τὸν ὀχληρὸν μάγκαν διὰ τὴν μὴ ὑποβληθῆς εἰς τὴν διὰ βίαις μενεξοδοφορίαν.

\*

Μετ' ὀλίγον ἀρχονται οἱ πωληταὶ τῶν λαχείων:

— Ἐνα μοῦ ξεμεινε, κύριε.

— Δὲν θέλω.

— Πάρ' το, κύριε, εἶναι τυχερό . . .

Πολὺ τυχερὸς θὰ ἦσαι ἂν γλυττώσης τὸ διδραχμὸν σου ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐπὶ τέταρτον πολλὰκις ὄρας ἱκετεύοντός σε νὰ μὴ διώξης τὴν τύχην σου.

Δὲν κάμνω λόγον, διὰ τοὺς λοταρτζήδες, διὰ τοὺς φυστικοπώλας ἢ μᾶλλον τοὺς φυστικοπαίκτης, διὰ τὰς λατέρνας αἵτινες παίζουν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ ζητοῦν πεντάρας εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Ζαβορίτου (200 βήματα μακρὰν)!

\*

Τὰ ποδήλατα τὰ ἐλησμονήσαμεν; Αὐτὰ εἶναι κι' ἂν εἶναι. Ἐνῶ βραδίξεις ἀμέριμος, αἰφνης, ἕνας ποδηλατητῆς περνᾷ τὸ ποδήλατόν του ἀκριβῶς ἀνωθεν τοῦ κάλου σου. Διατί; — Ἔτσι θέλει τὸ πολὺ πολὺ θὰ σοῦ ζητήσῃ ἕνα παρντόν. Καὶ μήπως εἶναι ὀλίγοι. Πρὸ πέντε ἐτῶν μόλις ἐξελπέ τις ἐν Ἀθήναις δύο—τρία δίτροχα ποδήλατα (bicyclettes). Σήμερον ὑπάρχουν δέκα . . . σχολαὶ πρὸς ἐκμάθησιν αὐτοῦ.

\*

Τὸ ποδήλατον ἔχει τάσεις κυριαρχικὰς ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Οἱ δυστυχεῖς ἵπποι μετ' οὐ πολὺ θὰ τεθῶσιν εἰς ἀπομαχίαν. Τὸ πρῶτον κτύπημα ἔδωκε πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὸ

ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργείων, διατάξεν τὴν ἐκποίησην τῶν διὰ τὴν πυροσβετικὴν ὑπηρεσίαν ἵππων καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν διὰ ποδηλάτων.

\*

Ὡς ἐμάθωμεν, οἱ ἵπποι ὑπέβαλον ἀναφορὰν πρὸς τὸν βασιλέα, ἐν ἣ μετὰ πολλῆς πειστικότητος γράφουσιν ὅτι ἡ τοιαύτη καινοτομία θὰ ἦναι ὑφ' ὄλας τὰς ἐπόψεις ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ κοινοῦ, διὰ πολλοὺς μὲν λόγους, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι αἱ μηχαναὶ αὐταὶ ὑπόκεινται εἰς αἰφνιδίους βλάβας, ἕνεκα τῶν ὁποίων, αἱ οἰκίαι θὰ γίνωνται παρανόλωμα τοῦ πυρὸς πρὶν ἢ δυνηθῶσιν οἱ πυροσβέσται νὰ μάθωσι τὴν πυρκαϊάν.

Ἡ τελευταία αὕτη περιχοπὴ τῆς ἀναφορᾶς ἐκρίθη ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἐφημερίδων ὡς ἀληθὴς Φιλιππικὸς ἐναντίων τοῦ ὑπουργείου.

\*

Ἐν τούτοις οὔτε εἰς τὸν ὑπουργόν, οὔτε εἰς τοὺς πολίτας ἕκαστον αἰσθησίν τὰ πράξοντα τῶν ἵππων. Τούτων μάλιστα, σέψις γίνεταί νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ποδήλατον εἰς ὄλας τὰς χρεῖας τοῦ ἀνθρώπου.

Χάριν οἰκονομίας καταργεῖται τὸ διὰ τὰς ἀμαξίας τῶν ἀρχῶν κοινδύλιον.

Οὕτω, θὰ μεταβιβάσῃ τοῦ λοιποῦ διὰ τοῦ ποδηλάτου τῶν καὶ ὁ πρωθυπουργὸς εἰς τὸ ὑπουργεῖόν του καὶ ὁ μητροπολίτης εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

\*

Οἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ θὰ ἐπισκέπτονται τοῦ λοιποῦ ὄλα τὰ χωρία τῶν δήμων τῆς περιφέρειας τῶν διὰ ποδηλάτου.

Τὴν «Ἀλεποῦ», εἰς τὸ ἐξῆς θὰ τὴν πιάνουν αἱ ἀβραὶ Ἀθίδες μας διὰ τοῦ ποδηλάτου.

Οἱ γάμοι καὶ αἱ κηδεῖαι θὰ γίνωνται ἐπίσης διὰ τοῦ ποδηλάτου.

Αἱ κυρίαὶ θὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν καὶ οἱ ἱερεῖς θὰ ἀγιάζουν τὴν πρωτομηνίαν, διὰ ποδηλάτου.

\*

Καὶ τέλος αὐτοὶ οἱ ἀμαξηλάται θὰ πωλήσωσι τοὺς ἵππους τῶν ὡς πολυδαπάνους καὶ ἀντ' αὐτῶν, πρὸ τῶν ἀμαξίων τῶν, θὰ ζευχθῶσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπὶ ποδηλάτου ὀπισθεν τοῦ ὁποίου θὰ δέσουν τὴν ἀμαξίαν αὐτῶν καὶ θὰ τὴν ρυμουλκοῦν.

Διαβάτης

## ΑΙΝΙΓΜΑ

Κάθουμαι στὴν κεφαλὴν σου  
Κ' εἶμαι περὶ ἕψηλὰ πὸ σένα  
Κ' εἶνε εἰς τὴν θέλησίν σου  
Νὰ γενῶ περὶ ἐλαφρὸς,  
Ἄν θελήσης με μὴ πέννα  
Νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,  
Ἄς μὴν εἶσαι καὶ γιατρός.  
Κι' ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης  
Με κομμένη κεφαλὴ  
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσης  
Με μὴ ὄθησι καλῆ,  
Τότε θ' ἀπαντῶ «καλάθια»  
Ὅταν σὺ μου λές «αὐγά»  
Καὶ θὰ πείσωμε στὰ λάθια  
Καὶ θὰ πιάσωμε κρυγὰ.

Α. Γ. Κωνσταντινίδης

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος:

Ἄστακος—Ἄστος.

Λύται οἱ κ. κ. Ἄντ. Δεληγιάννης (Πειραιεύς.—Δημ. Ἀχυρώνης.—Π. Β.—Κα Π. Μ.—κ. Ἀθ. Χαραλαμπίδου (Τρίπολις).—Ἰω. Δ. Ἀντωνορόπουλος (Ἀθήναι).—Σκια, Κ. Π. Παπαγιαννοπούλου (Τρίπολις).

Παραληφθεῖς λύτης τῶν προηγουμένων πνευματικῶν ἀσκήσεων ὁ κ. Θ. Μ. Μελετόπουλος (Βόλος).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ  
ΝΙΚΟΥ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς ἀληθῆ φιλολογικὴν ἀπόλαυσιν καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων ὁ ἀρτίστουστατος «Ὀμίλος τῶν φιλοτέχνων» τὸ ἐσπέρας τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου, ἐν τῷ ἐπὶ τῆς διασχυρώσεως τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Γλάδστωνος κειμένῳ καταστήματι αὐτοῦ. Ὁ γραμματεὺς τοῦ δραματικοῦ τμήματος τοῦ Ὀμίλου, ὁ γλυκὺς μας ποιητῆς κ. Νίκος Κοτσελόπουλος ποιεῖται ἐναρξίν τῶν φιλολογικῶν ἐσπερίδων διὰ τῆς ἀπαγγελίας ἀνεκδότων καὶ ἐκδομένων ποιημάτων του. Ὡς ἡδυνήθημεν νὰ πληροφορηθῶμεν, τὰ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἀπαγγελησόμενα ποιήματα εἰσὶ 1) ὁ Γιάννος καὶ ἡ Δάφνη, εἰδύλλιον, 2) Ἡ φλογέρα τοῦ Μπάρμπα-Γιώργη (τὸ ὠραῖον ἐν τῇ «Οἰκογενεῖα» δημοσιευθὲν ποίημά του. 3) Νέον ὠραῖον ποίημα λυρικὸν Οἱ ἕξ νεκροὶ δημοσιευθὲν ἐν τῇ προσεχῶς ἐκδοθησομένῃ



«Ποικίλη Στοά» και 4) Τὸ γνωστὸν ὄρατον τραγουδάκι του: Τὴν Ἀλεξάνδρα μας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐν ᾧ μετ' ἐκτάκτου τρυφερότητος καὶ πόνου ὁ ποιητὴς ζητεῖ νὰ φέρωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν νεκρὸν τῆς ἀτυχοῦς βασιλοπούλας μας. Ἐν τέλει, ὡς ἐπιδόρπιον τοῦ πλουσίου τούτου φιλολογικοῦ γεύματος, θέλει ἀπαγγεῖλει καὶ ὀλίγα ἀπὸ τὰ χαριτωμένα Λουλουδάκια του τὰ ὁποῖα, μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος γεγραμμένα, ἐκόσμησαν πολλὰ δίκια. Τίς δὲν θὰ σπεύσῃ ν' ἀκούσῃ τὸν συμπαθῆ ποιητὴν ἀπαγγέλλοντα, τὸν ἴδιον, τὰ τόσον ἀπληστώως ἀναγγιγνόμενα ποιήματά του Εἰσοδος ἐλευθερία.

### Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Β. Β. ἱατρὸν, Αἴγιο: ο ν Συνδρ. ἐλήφθη παρὰ Ν. Α.—ΤΡΙΚΟΥΠΙΚΩ. Χρ ε ω κ ο π ῖ δ α ἰ ὠνομάστησαν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος οἱ αἰσχροκερδήσαντες εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κηρυχθεῖσαν γ ε ν ι κ ῆ ν χ ρ ε ω κ ο π ῖ α ν ἤτοι τὴν γνωστὴν σ ε ι σ α χ θ ε ἰ α ν. Λάβε τὰ μέτρα σου.—ΝΙΚ.Χ. Ἀρ τ α ν Ἐνεγρ. ἀπὸ 2 Διβρίου.—Α. Λ. Α. Κ α λ ἄ μ α ς. Συνδρ. ἐλήφθ. ἔνεγρ. ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου κατ'ἐπιθυμίαν σας. Φύλλα ἀπεστάλησαν Δευτέραν. Ἡ ἀπόδειξις ἐντὸς τοῦ ἔξωφ.—Κ. Εἰς τὴν «Οἰκογενεῖαν» δύναται νὰ γράψῃ πᾶς τις, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι συνδρομητὴς, ἀρκεῖ νὰ γράψῃ καὶ ἄφ' ἐνός, καὶ σύμφωνα με τὸ πνεῦμα τοῦ περιοδικοῦ μας ἀφ' ἐτέρου.—ΠΑΡΙΕΡΓΩ. «Μπερλίνα» εἶναι εἶδος ἀμάξης τετρατρόχου, ὁμοίας σχεδὸν μετὰ τὴν «Λανδῶ», ἣν ὁ λαὸς ἐσφαλμένως καλεῖ «λοντῶ» καὶ «λοντόν.» Ἡ φράξις «τὸν κάθισαν ἔς τὴν Μπερλίνα» ἔλκει τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ τινος ἀρχαίας συνηθείας, καθ' ἣν οἱ νεόνυμφοι, μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, ἐπέβαινον Μπερλίνας καὶ ὁ λαὸς ἔλεγε περὶ αὐτῶν... τὰ ἐξ ἀ μ ἄ ξ η ς. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἐν Ἑλλάδι, συνείτανεν ὄλιω τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλους ἄνθρωπος, περὶ ὧν πιθανὸν νὰ γράψωμεν ἄλλοτε.—Ν. Β. Ἡ π ρ ω τ ο μ α γ ῖ ἄ σας δημοσιευθήσεται. ἐν καιρῷ Κάθε πρᾶγμα ἔς τὸν καιρὸν του...—Κ. Π. Π. Προέπει νὰ συνειθίσῃς ἀπὸ τώρα ποῦ εἶσαι μικρὸς εἰς τὴν ὑπομὴν νὰ μὴ εἶσαι δὲ καὶ περιέργος νὰ μάθῃς δε, τι δὲν σοῦ ἔγραψα ἐξ ἀρχῆς. Ὀλίγον ἂν ἐσκέπτεσο θὰ εὔρισκας τὴν ἀπάντησιν εἰς ὅσα μοῦ ἔγραψες —ΕΡΗΜΙΤΗ Ἄν θέλετε θὰ δημοσιευθῇ ὁ μῦθος σας, ἀλλ' ἄνευ τῆς ἀφιερώσεως.—Θ. Μ. Μ. Β ὄ λ ο ν. Ἐξάμηνος συνδρ. ἐλήφθ. ἔνεγρ. ἀπὸ 2 Διβρίου 93. Δελτάριόν σας περιέχον λύσιν γρίφου παρέπεσε. Συγγνώμην —Ι. Δ. Α. Ὁ γρίφος σας εἶναι... ἀνορθόγριφος! Α-Ω Ὅσα δὲν ἐδημοσιεύθησαν, ἔνεκα πληθώρας ὕλης, ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ, δημοσιευθήσονται εἰς τὸ προσεχές.

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Δεληγεωργίῃ, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιεχοῦσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια,

κουζίαν, ταρράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη. Ἐνοίκιον δικαιοῦτατον.

### ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κάτωθεν τοῦ ὁμωνύμου Ξενοδοχείου παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας.

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ΑΝΔΡ. ΜΠΑΛΑΚΑΚΗ Ἐν αὐτῷ κατασκευάζονται: ἄρισται τούρται, φωντάν καὶ ἄλλα τὰ γλυκύσματα.



### ΟΛΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

Εἰσθε φωτογράφος;  
Ὅχι. Διαιτί;

Ἐνῷ δύνασθε εἰς ὀλίγα λεπτά καὶ ἄνευ σπουδῆς ἢ διδασκάλου ἀλλὰ μόνον διὰ μιᾶς συντόμου ὁδηγίας νὰ γίνετε, προμηθευόμενοι μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν (L'Amateur photographe) μετὰ μόνον δρ. 32 μετὰ τῆς ὁδηγίας, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ μεγάλης εὐκολίας καὶ ἐπιτυχίας νὰ φωτογραφῆτε πρόσωπα, τοποθεσίας κλπ. μεγέθους Victoria (9×12)

Διὰ τὰ ὑλικά ἢ τιμὴ εἶνε μόνον 8 δρ.

Αἱ ἄνω μηχαναὶ εἶνε στερεώταται καὶ κρουφαί, δύνανται δὲ νὰ τὰς μεταχειρίζωνται παῖδες καὶ δεσποινίδες πάσης ἡλικίας.

Ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀντὶ δραχ. 29 ἐλευθεραὶ ἐξόδων ἀποστολῆς κλπ. Εἰς δὲ τὴν Τουρκίαν, Ρουμανίαν, Αἴγυπτον κλπ. ἀντὶ φρ. χρ. 30 ἐλευθεραὶ ἐξόδων.

Διεύθυνσις: ἠ' Ἀποθήκη φωτογραφικῶν μηχανῶν Ὀδὸς Ἁγίου Μάρκου, ὅπισθεν τῆς Χρυσοσπηλιωτίσης ἀριθ. 44, Ἀθήναι.

Θαῦμα εὐθηνίας μετὰ μόνον δρ. 28 — Τερπνήδιασκέδασις. Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Οἰκογενείας» ἀποστέλλονται διὰ τοῦ γραφείου μας

### ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφείῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πετρακῆ ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ Πρωτοδικείου.

### ΚΑΤΙΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Μοδίστα γυναικείων πλῶν

Παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Καπνικαρέας Ἐν τῷ καταστήματι τῆς κυρίας Κατίνας Οἰκονόμου εὔρισκεται μεγάλη συλλογὴ Βαπτιστικῶν καὶ διάφορα εἶδη πολυτελείας.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας», οἱ καθυστεροῦντες ἐτι τὴν συνδρομὴν των νὰ μᾶς πληρώσωσι ταύτην, ὅπως μᾶς ἀνακουφίσωσιν ὀλίγον ἀπὸ τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν μας.